

Snídaně



Petr Šafařík

Už si ani nepamatoval jak to vlastně řekla. „Nechci s tebou být“? Nebo to bylo „Už s tebou nechci být“, nebo „Chci teď být sama“? Nevěděl. Podobné situace už znal. Věděl, že jednou začas potřebuje pauzu, něco jako hluboký nádech po vynoření z vody. „Odjíždím na víkend pryč. Tak v pondě... „, nestačil dopovědět. „Tys mě nepochopil, já myslím jako vůbec,“ netrpělivě ho přerušila. Jsou věci na které se člověk nepřipraví. Po skoro sedmi letech.

Stál na chodbičce jejího bytu a připadal si trapně. Zády se opíral o dveře a pojistný řetízek ho tlačil do zad. Nevěděl co říct. Ta chodba mu připomínala něco nehezkého a nevzpomínal si co. Ostatně mohlo to být cokoliv. Za těch sedm let se pohádali nesčetněkrát a v poslední době skoro pravidelně. Stála tam proti němu, útlá a krásná jako vždycky. Cítil, že jí chce vzít do náručí. „Co teď budeš dělat?“ zeptala se a oba cítili bezmocnost té otázky. Pokrčil rameny.

„Chtěl bych být dnes v noci s tebou,“ řekl po chvíli mlčení. Zvedla k němu oči, ale nebyl v nich ten odzbrojující a ostrý chlad, které znal z dřívějšíka. Naopak. Bylo v nich teplo. „Tak tu zůstaň,“ řekla tiše. „Naposled,“ dodala, „taky bych dnes v noci nechtěla být sama.“ Cítil z jejích slov smutek a lítost. Objal ji, ale po chvíli ji pustil. „Ale ráno nebude žádná snídaně,“ dodala už pragmaticky, jakoby po návratu do svého chladu. Hlavou mu letěly myšlenky. Ublížil bych sobě i jí, říkal si, ale cítil, že láska k ní ho skoro zadušuje. „Neměl bych,“ řekl a sáhl po klíče. Zaváhal, potom kliku zmáčkl a pootevřel dveře. „Počkej,“ vrhla se k němu a znovu ho objala. Chvilku tam stáli a on začal cítit neudržitelnost toho okamžiku. Cítil, že rychle ztrácí rozhodnost. Už chtěl vyjít na chodbu, když bouchly dveře v patře nad nimi a rozsvítilo se světlo na chodbě. Vtáhla ho znovu dovnitř a zavřela dveře. „Zůstaň,“ špitla. ‘Není čas na gesta’, pomyslel si. Věděl, že ji miluje a že ji ztrácí. Napadlo ho, že zítra už bude sám, jestli vůbec bude. Může se mu něco stát. Přejede ho auto. Dostane nevyléčitelnou nemoc. Vzpomněl si na stejně starého kamaráda. Dřepl si na koberec a stáhl ji k sobě. Začali se líbat a hladit. Světlo na chodbě zhaslo a práskly dveře na ulici. Opět vstal. Znovu váhal. „Já ustelu v pokoji,“ pokusila se s úsměvem trochu zlehčit situaci. Věděla, že nerad spí jinde než u nich v pokoji. „Tak jo,“ řekl pomalu.

Svlékl si věci, zalezl do peřin a čekal. Většinou si před spaním ještě četl nebo si pouštěl televizi. Tentokrát jen čekal. Za chvíli přišla taky a vlezla si na druhou polovinu postele. Leželi čelem k sobě a beze slova se na sebe dívali. Potom se k ní přitáhl a vzal ji do náručí. Cítil její teplé tělo a vůni její kůže. Hladil ji. Nejdřív opatrně, potom vášnivěji. Znal už různá místa a způsoby jak ji hladit. Ale tentokrát jako by to nefungovalo. Jako když otočíte vypínačem a čekáte, že se rozsvítí a nic. Až po chvíli mu začala něžnosti oplácet. Snad si myslela, že by měla. Mazlili se jako dřív, ale oba cítili, jakoby ten druhý byl za tlustým sklem akvária. Něco nehmotného leželo mezi nimi. Najednou přestal. Ona, jakoby na to jen čekala, přestala taky. Cítil jak se jí uvolnily svaly. Leželi vedle sebe, nazí, a dívali se do stropu. Viděl známý stín nějaké pokojové květiny, jejíž jméno neznal. Viděl rudou záři od stolního budíku. Pomalu přešel očima celý pokoj. Musím se s tím tady rozloučit, pomyslel si. Vidím to naposled.

Vstal a šel do koupelny. Když se vrátil, byla už oblečená jako skoro vždycky. Nesnášel to, i když to často dělal taky. Tentokrát zvlášť, protože věděl, že ji může hladit naposled. Sedl si na kraj postele, našel v peřinách svoje prádlo a také se oblékl. Znovu si lehl a čekal až se vrátí z koupelny.

Leželi na boku a dívali se navzájem do očí. Viděl její dětskou tvář v příšeří pokoje a cítil, jak se v něm vzedmula obrovská vlna něhy. Pohladil ji po tváři a ona se k němu přitulila a křečovitě se držela.

Najednou otevřel oči. Venku svítalo a budík svítil do tmy pokoje 4.50. Cítil se úplně probuzený. Byl zvyklý spát mnohem déle, ale tentokrát se cítil svěží. Viděl, jak se jí pravidelně zvedá pod peřinou hrud'. Vzpomněl si na to co říkala. „Ale ráno půjdeš bez snídaně“. Před očima mu vyvstaly obrazy. Stáli opět na chodbičce, ona měla v očích ten smrtelný chlad. „Tak ahoj,“ řekl a otevřel dveře. Jak by to vlastně řekl? Smutně? Lítostivě? Nebo rozhodně? To ne, to by neuměl. Asi smutně nebo lítostivě. „Ahoj,“ řekla a viděl její tvář, ze které čísel pocit viny. Vyšel na chodbu a začal za sebou zavírat dveře. Zavíral si dveře k lásce, k dívce, kterou miloval. Viděl její oči. Viděl je i přes zavřené dveře.

Napnul svaly aby vstal, ale znovu se zarazil. ‘Vidět ji ještě naposled ráno!’ Vždycky stávala dřív, ale se snídaní na něho čekala. Někdy zůstávala v pyžamu. Viděl ji v měkkém ranním světle. Viděl ji probuzenou a tvář měla jako tenkrát při prvním polibku za starým domem vedle jejich paneláku. Zaváhal. Znovu viděl sebe jak se ráno převaluje v posteli a snaží se vyhnout okamžiku rozloučení. Částečně z vlastního donucení si protahuje spánek a krátké úseky neklidného spaní se mísí se spánkem předstíraným. A znovu říká to ahoj a cítí její oči za dveřmi.

Potichu vstal a sebral si oblečení. Po špičkách vyšel z pokoje a zavřel za sebou dveře. Snad ji neprobudil. Bude to možná tak lepší, pomyslel si. ‘A není to jenom další trest?’ mihlo se mu hlavou. Vždycky říkávala, že ji za všechno trestá. A většinou tak, že beze slova odchází. Ano, dělával to. I když někdy měl spíš pocit, že s tím do světa křičí, že je v tmavém lese, ať mu někdo pomůže. Neuměl si o takových věcech povídat.

Obul si boty, vyklouzl ze dveří a octl se na pusté a šedé sobotní ulici v pět hodin ráno.

Probudila se asi o dvě hodiny později. Vzpomněla si, co se stalo minulou noc. Přesto byla ráda, že zůstal. Otočila se k němu, ale lůžko bylo prázdné. Rozhlédla se po pokoji. Vstala a šla do kuchyně. Myslela, že už nemohl spát a že ji čeká v jiném pokoji. Nebyl tam. Ani v koupelně, ani v jejím pokoji. Najednou se cítila hrozně osamělá. Chtěla ho ráno ještě vidět. Dokonce v noci, když se proudila a cítila ho vedle sebe, vymýšlela, co udělá k snídani.